

MEDGYESI GABRIELLA

betelepíteni

 érzékszerveink másnapos kópiáival
a szobát, melyet éppen elhagyni készülünk.
megnyugodni ebben a túlléphetetlen
magánkiállításban:
hogy arcod nem arc, csak szürke-fehér
fekete-szürke tónusok esetleges rendszere:
csak rejtőzködő a dolgok
utolérhetetlen időszámításában:
most így, eképpen, hogy
a következő percben emléktelenné legyen.
nincs más:
a szoba, melyet éppen elhagyni készülünk
/ki mérheti haldoklóéhoz
a metafizikai tapintás hatósugarát
- és mégis:/
lefoszlik lassan rólunk, mint végül
minden ráncbányt napunk -

- hát kitapétázni önnön múltékony képeivel
a múltidőt ebben az ünneptelen búcsúzásban
és hinni a véletlen szabadulások törvényerejében:
visszajáró szobáinkban, melyeket
az utolsó pillanatban mindig elhagyhatunk.

Nézd a macskát,

ahogy a villamosmegállóban bújik egy pad alatt,
a verandán bújik egy dobozban,
régli szőnyegek között bújik a lugasban,
sörösládákban bújik a kisbolt mögött,
pincelejáróban bújik két elhullajtott fa mellett,
nézd a macskát, ahogy rejtőzködik!

És ne mondd, hogy te vagy az egyetlen,
aki az elsötétített utcákat keresed
és iramlasz a fénykörök között
és megugrasz, mikor egy arrajáró
véletlenül megkérdi a pontos időt -;

láttam egy macskát,
egészen olyan volt,
mint te vagy én,
beleléptem érte a sárba,
megsimogattam -;
ne érij hozzá! fáj a tenyerem.